

ანზორ თოთაძე

„მშვენიერებას უნდა დარჩეს მშვენიერება“

საქართველოში უაღრესად მძიმე დემოგრაფიული ვითარების ფონზე ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი პრობლემაა აბორტი, რომელიც გულისხმობს ორსულობის ნაადრევ შეწყვეტას. იგი შეიძლება იყოს სპონტანური ან ხელოვნური. ქალის ჯანმრთელობისთვის განსაკუთრებით საშიშია ხელოვნური აბორტი, რომელიც უპირატესად ხორციელდება საშვილოსნოში ინსტრუმენტული ჩარევის გზით და ზშირად იწვევს უნაყოფობას; განსაკუთრებით, პირველი ორსულობის დროს.

წერილობით წყაროებში დაცული ცნობების მიხედვით აბორტს აკეთებდნენ ეგვიპტეში, ძველ რომსა და საბერძნეთში, მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყანაში, მათ შორის საქართველოშიც. ბევრგან კანონით ებრძოდნენ აბორტის გაკეთებას. ჩვენთანაც ძველ დროში კანონით ისჯებოდა მუცლის მოშლა. „დედაკაცმან რომ ქნას რამე წამალი და თავის მუცელში შვილი მოიკლას, დედაკაცი იგი ცოტა ხანს ექსორია (გაძევება-განდევნა) უყონ. რომელმან დედაკაცმან ანუ მამაკაცმან მისცეს წამალი დედაკაცსა და მუცელში შვილი მოიკლას, უკეთუ ღარიბი იყოს, მეფემ შეიპყრას, სცეს, გაკრიჭოს, ლაფი დაასხას, ვირზე შესვას და ბაზარში შეარცხვინოს. ხოლო უკეთუ მდიდარი იყოს, დიდად დაარბიოს და გააგდოს“.¹ უფრო ადრე, როგორც ივანე ჯავახიშვილი აღნიშნავს, ნებსით და განზრახ მკვლელობად თვლიდა აბორტს «ეფთვიმე მთაწმიდელი, როდესაც „მისცემენ წამალთა, ჩჩვილის მკლველთა საშოსა შინა“. ამ შემთხვევაში „კაცის მკულელნი არიან: მიმცემელნი იგი წამლისანი და მიმღებელნი მისნი“, ანუ დედები».²

¹ ქართული სამართლის ძეგლები, ტ. I, თბ., 1963, გვ. 152.

² ივ. ჯავახიშვილი, თხზულებანი თორმეტ ტომად, ტ. VII, თბ., 1984, გვ. 198.

არსებული კანონდებლობის მიხედვით საქართველოში ორსულობის ნებაყოფლობითი შეწყვეტა ნებადართულია, თუ ორსულობის ვადა არ აღემატება 12 კვირას და მისი ჩატარება დასაშვებია მხოლოდ სათანადო ნებართვის მქონე სამედიცინო დაწესებულებაში სერტიფიცირებული ექიმის მიერ. აბორტის წინ ორსულს უნდა ჩაუტარდეს კონსულტაცია და გასაუბრებიდან პროცედურამდე მოსაფიქრებლად სამი დღის ვადა ეძლევა. თორმეტ კვირაზე მეტი ხანგრძლივობის ორსულობის შემთხვევაში აბორტი ნებადართულია მხოლოდ განსაზღვრული სამედიცინო და სოციალური ჩვენების შემთხვევაში. საქართველოს პარლამენტში ამჟამად მზადდება კანონპროექტი, რომლის მიხედვით აბორტის გასაკეთებლად მოსაფიქრებელი ვადა სამი დღის ნაცვლად ხუთი დღით უნდა შეიცვალოს. ამ კანონპროექტის შესახებ, როგორც ჩვენთვის გახდა ცნობილი, დასავლეთის არასამთავრობო ორგანიზაციებმა სრულიად ზედმეტი აურზაური ატეხეს, რომელსაც, ეჭვი არ არის, ჩვენი არასამთავრობო ორგანიზაციების მესვეურებიც — კოფორიძეები, ლომჯარიები, გიგაურები და „ყოვლისმცოდნე“ ექსპერტებიც — დაუჭერენ მხარს.

მათი მთავარი არგუმენტია ის, რომ აბორტის გასაკეთებლად ლოდიჩის, ანუ მოსაფიქრებელი პერიოდის 5 დღემდე გაზრდას მრავალი ნეგატიური მხარე აქვს, რომელთაგან უპირველესია ადამიანის უფლებების დარღვევა. მათი აზრით, იგი შეიძლება განხილულ იქნას, როგორც ქალების მიმართ დისკრიმინაციული კანონი, რადგან კითხვის ნიშნის ქვეშ აყენებს მათ მიერ დამოუკიდებელი გადაწყვეტილების მიღების შესაძლებლობას. ამრიგად, პრობლემას ისინი განიხილავენ ადამიანის უფლებების ჭრილში. რადგან ჩვენთან მიღებული კანონმდებლობით აბორტი ნებადართულია, ქალს აუცილებლად უნდა მიეცეთ საკმარისი დრო მოსაფიქრებლად, რათა მან ნაჩქარევი გადაწყვეტილება არ მიიღოს. ეს მით უფრო საგულისხმოა, რომ დაუბადებელი ბავშვისათვის სიცოცხლის წართმევის უფლება არავის აქვს, რადგან თვით სიცოცხლე ჩასახვიდან იწყება და არა დაბადებიდან. სიცოცხლის დასაწყისში მისთვის ისევე უნდა ვზრუნავდეთ, როგორც მთელი სიცოცხლის განმავლობაში და თვით სიცოცხლის დასასრულს, რადგან მიგვაჩნია, რომ პირადი და ოჯახური უფლებების დაცვა ამ შემთხვევაში გაცილებით ნაკლები ხარისხისაა, ვიდრე ჩასახული ნაყოფის ზღვოფა. ამასთან, რადგან კანონმდებლობით ქალს მინიჭებული აქვს აბორტის გაკეთების უფლება, ამ უფლების განხორციელების პროცესში შეიძლება წარმოიშვას სხვა (სხვისი) უფლებებიც (დედობის უფლების დაკარგვის

საშიშროება მეორადი უნაყოფობის გამო, ხანდაზმულობის ასაკში თავის ოჯახში ცხოვრების უფლება, მეუღლის უფლებების გაუთვალისწინებლობა და სხვ.), რომელნიც ერთმანეთთან შეუთავსებელნი აღმოჩნდებიან. საჭირო ხდება ამ უფლებათა დაბალანსება იმ უფლებების სასარგებლოდ, რომელიც საზოგადოების აზრით უფრო მნიშვნელოვანია და, საერთოდ, უფრო წონიანია.

ჯანმრთელობის დაცვის შესახებ საქართველოს კანონის 136-ე მუხლის მიხედვით „საქართველოს ყველა მოქალაქეს აქვს უფლება დამოუკიდებლად განსაზღვროს შვილების რაოდენობა და მათი დაბადების დრო. სახელმწიფო უზრუნველყოფს ადამიანის უფლებებს რეპროდუქციის სფეროში საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით“. ამრიგად, კანონმდებლობით მამაკაცებსაც აქვთ უფლება, დამოუკიდებლად განსაზღვრონ შვილების რაოდენობა, მაგრამ რადგანაც თანამედროვე განვითარებულ სამყაროში ეს პრობლემა ერთმნიშვნელოვნად ვერ გადაწყდა (თუმცა, ბევრ ქვეყანაში ბავშვების რაოდენობას ოჯახში ჯერ კიდევ მხოლოდ მამაკაცი განსაზღვრავს) და პრიორიტეტი მაინც ქალს ეკუთვნის, ამასთან, რათა ერთის უფლებამ მეორის უფლება არ შელახოს (როდესაც გადაწყვეტილება, არც ისე იშვიათად, მიიღება ნაჩქარევად, დაუფიქრებლად ან ახალგაზრდა ქალის აფექტურ მდგომარეობაში ყოფნისას), ხუთი დღე დიახაც საჭირო ვადაა გადაწყვეტილების კარგად ასაწონ-დასაწონად, მშობლებთან ან მეუღლესთან მოსათათბირებლად და რადგან უფლება ვალდებულების გარეშე არ არსებობს, ქალი ვალდებულიც არის, ეს მეტად მნიშვნელოვანი პრობლემა ერთპიროვნულად არ გადაწყვიტოს, რაც არც თუ ისე იშვიათად ხდება. განქორწინების დროს ერთ თვესაც კი აძლევენ მეუღლეებს მოსაფიქრებლად, აბორტის გაკეთება კი ბევრად უფრო პრობლემატური საკითხია და გადაწყვეტილება სწრაფად და მოუფიქრებლად არ უნდა იქნას მიღებული.

დასავლეთის არასამთავრობო ორგანიზაციების მიერ ერთი ალიაქოთის ატეხვა იმის შესახებ, რომ ქალს უფლება აქვს გაიკეთოს აბორტი და როდესაც ამ გადაწყვეტილების მიღებისას მოსაფიქრებლად აღარ უტოვებენ გონივრულ დროს, შეიძლება ქალის ბევრად უფრო წონადი უფლებები შეილახოს, რაც არც ისე იშვიათად ქალს მთელ ცხოვრებას უმრუდებს და ერთ დროს დაუფიქრებლად მიღებული აბორტის გაკეთების გადაწყვეტილება სანანებელი უხდება. შეიძლება მას საერთოდ წაერთვას დედობის უფლება, ასევე იმის უფლება, რომ მოხუცებულობაში შვილებმა უპატრონო და

სხვ. ამიტომ, როდესაც ახალგაზრდა ქალი და ამჟამად, არცთუ იშვიათად, 13-17 წლის გოგონებიც აბორტს იკეთებენ, ანაქრონიზმად მიგვაჩნია დასავლეთის არასამთავრობო ორგანიზაციების მიერ სხვადასხვა ციტატების მოყვანა და იმის განცხადება, რომ აბორტის მომსახურება უნდა იყოს განხორციელებული იმგვარად, რომ პატივი სცენ ქალს, როგორც გადაწყვეტილების მიმღებს, რაც გულისხმობს მოფიქრების პერიოდის გაუქმებას.

გაუგებარია, არასამთავრობოები რაში ხედავენ ქალის უპატივცემულობას. აქ ლაპარაკია მხოლოდ აბორტის გაკეთების მოსაფიქრებელი ვადის ორი დღით გაზრდაზე და ეს პრეტენზიები კიდევ უფრო გაუგებარია დამოუკიდებელი საქართველოს უმძიმესი დემოგრაფიული ვითარების პირობებში. ამასთან, ღმერთის მიერ ჩასახული ცოცხალი არსების მკვლელობის ასაცილებლად, თუკი ეს შესაძლებელია, რატომ უნდა დავეკითხოთ ჭკუას მეტად საეჭვო რეპუტაციის მქონე გარეშე თუ ჩვენთან არსებულ არასამთავრობო ორგანიზაციებს?

აბორტის პრობლემასთან მჭიდრო კავშირშია ნაადრევი სქესობრივი ცხოვრების დაწყება და ნაადრევი ქორწინება. ცხადია, როდესაც იზრდება ნაადრევი სქესობრივი კავშირები და ნაადრევი ქორწინებები, იზრდება აბორტების რაოდენობაც. მოვლენა უფრო ნათელი რომ გახდეს, და რადგან ჭეშმარიტებაც ყოველთვის კონკრეტულია, შემიძლია უნდა ითქვას. მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში, მათ შორის საქართველოშიც, უაღრესად გაახალგაზრდავდა სქესობრივი ცხოვრების დებიუტი და, მაშასადამე, მოზარდის ასაკში გაიზარდა არასასურველი ორსულობის რაოდენობა. მორალის თვალსაზრისით, საზოგადოებას მეტად აღელვებს მოზარდთა სქესობრივი კავშირები. მოზარდთა რეპროდუქციული ჯანმრთელობის დაცვის მიზნით, მსოფლიოს მრავალი ქვეყნის სკოლებში შემოღებულია სავალდებულო პროგრამები სექსუალური განათლების შესახებ. მაგრამ ეს პროგრამები ზოგ შემთხვევაში ისეა შედგენილი, რომ უფრო მეტად ცნობისმოყვარეობას აღძრავს და ძირითად მიზანს ნაკლებად პასუხობს. შევდეთი არის პიონერი ქვეყანა, სადაც 1942 წელს სკოლებში შეიდი წლის ასაკიდან შემოიღეს სექსუალური განათლების პროგრამები. მიუხედავად ამისა, შევდეთში მოზარდთა 60% სექსუალურ ცხოვრებას 16 წლის ასაკამდე იწყებს, ხოლო ლათინური ამერიკის ქვეყნებში მათი რაოდენობა 20-40 პროცენტია. ანალოგიური ვითარებაა ევროპის ბევრ ქვეყანაში.³

³ Жур. «Здравоохранение Российской Федераций», 1997, с. 46.

გასული საუკუნის მეორე ნახევარში ახალგაზრდებს ამერიკასა და დასავლეთ ევროპის ქვეყნებში ზედმეტი თავისუფლება მისცეს სქესობრივი ცხოვრების სფეროში, რაც ახლა საზოგადოებას თავსატეხ პრობლემად გადაექცა. ოჯახი, საზოგადოების არსებობისა და განვითარების მთავარი ფენომენი, კრიზისის პირას აღმოჩნდა. ახალგაზრდები, „როცა სისხლი დუღს“, აკრძალულ ხილს უფრო მეტად ეტანებიან, მით უმეტეს, როდესაც საზოგადოებამ ამ მწვავე პრობლემის მიმართ ყურადღება უაღრესად მოადუნა. მოზარდთა უსაფრთხო სექსი ჩვეულებრივ მოვლენად იქცა. ბავშვებს ბავშვობა წაერთვათ. ბევრისთვის ცენტრალური ადგილი ცხოვრებაში სექსმა დაიკავა. ასეთ შემთხვევაში გოგონები თავიანთ ახალგაზრდულ ენერგიას ვერ იყენებენ საკუთარი პიროვნების სრულყოფისათვის, ვიწროვდება მათი ინტერესების სფერო და ყველაფერი ადამიანური მხოლოდ სქესობრივი ცხოვრების გარშემო იყრის თავს. განათლება და ინტელექტი საგრძნობლად ჩამორჩა მათ ფიზიკურ განვითარებას. მიუხედავად იმისა, რომ მოზარდებს ურჩევდნენ არასასურველი ორსულობის თავიდან ასაცილებლად გამოეყენებინათ ჩასახვის საწინააღმდეგო საშუალებები და ტრადიციული მეთოდები, სასურველი შედეგი ვერ იქნა მიღწეული მოზარდთა განათლების მიღების, დაორსულების და, რაც მეტად მნიშვნელოვანია, აბორტის თავიდან აცილების მხრივ. ამიტომ თანდათან დაიწყო პროპაგანდა იმისა, რომ უსაფრთხო სექსის ნაცვლად მოზარდებს მთლიანად შეეკავებინათ თავი ქორწინებამდე. აშშ-ში უსაფრთხო სექსის პროპაგანდამ გამოიწვია ზნეობის დაცემა. ამჟამად ამერიკაში გამოიყოფა უდიდესი სახსრები ქორწინებამდე ქალწულობის შენარჩუნების რეკლამებზე.

უკანასკნელ წლებში საქართველოშიც მნიშვნელოვნად გაიზარდა რიცხვი სქესობრივი ცხოვრების ნაადრევი დებიუტისა. ჩვენ ახალგაზრდობის სქესობრივი ცხოვრების საკითხებზე 2003 და 2013 წლებში ჩატარეთ სოციოლოგიურ-დემოგრაფიული კვლევა თბილისის უმაღლეს სასწავლებლებში. 2003 წელს დაუქორწინებელი სტუდენტი გოგონების (190 რესპოდენტი) 11,6 პროცენტს, ანუ 22 სტუდენტს ჰქონდა სქესობრივი კავშირი, ხოლო 2013 წელს — 328 რესპოდენტიდან 18,9 პროცენტს, ანუ 43 სტუდენტს. ამრიგად, ათი წლის განმავლობაში ეს მაჩვენებელი 7,3 პროცენტული პუნქტით გაიზარდა. ამასთან, 2003 წელს იმ 22 სტუდენტიდან, რომლებსაც სქესობრივი კავშირი ჰქონდათ, 4 სტუდენტი 16 წლისაც არ იყო, ხოლო 2013 წელს — ასეთი 43-დან 17 სტუდენტი იყო. მეტად ნიშანდობლივია, რომ 18 წლის ასაკამდე 2003 წელს პირველი აბორ-

ტი გაიკეთა მხოლოდ ორმა სტუდენტმა, 2013 წელს კი — შვიდმა.

ჩვენი მოსაზრება აბორტის გაკეთების დროს მოსაფიქრებელი ვადის აუცილებლობის შესახებ შეიძლება შემდეგი მონაცემებითაც გავემაგროთ. ნაადრევი ქორწინება 1990-იანი წლების დასაწყისიდან მნიშვნელოვნად გაიზარდა. საგრძნობლად გადიდდა ახალგაზრდა დედების რიცხვი. თუ 1989 წელს საქართველოში 16 წლამდე ასაკში 47 ქალმა გააჩინა ბავშვი, 1994 წელს უკვე ამ ასაკში 528 ქალს შეეძინა შვილი, 16 წლის ასაკის ქალებში ეს მაჩვენებელი უკვე 1281, ხოლო 17 წლის ასაკში 2475-ს უდრიდა, ანუ ამ წელს დაბადებული ბავშვების 4,3 პროცენტს, რაც უაღრესად მაღალი მაჩვენებელია. შედარებისთვის შეიძლება აღინიშნოს, რომ ანალოგიური მაჩვენებელი 1989 წელს 1,7 პროცენტს შეადგენდა.

ადრეულ ასაკში გოგონების მიერ ბავშვების დაბადების ბევრი შემთხვევა შემდეგ წლებშიც აღირიცხა. კერძოდ, 1998 წელს 15 წლისა და უფრო ახალგაზრდა 162 დედას პირველი შვილი შეეძინა, ხოლო შვიდს — მეორე; 2009 წელს 15 წლამდე ასაკის 38 ქალს შეეძინა ბავშვი, 2010 წელს კი — 25 ქალს; მათ შორის 12-ს ქალაქად (4-ს — 13 წლის ასაკში) და სამს სოფლად. ამასთან, ცალკეულ წლებში თითქმის ათამდე შემთხვევა აღირიცხა, როდესაც 17 წლის დედას მესამე შვილი ეყოლა. ეროვნული ნიშნის მიხედვით ახალგაზრდა დედებში ქართველები ჭარბობენ. მაგალითად, 2007 წელს 15 წლამდე ასაკის 15 დედას შეეძინა შვილი, აქედან 10 ქართველს, 2 ოსს, და სამ აზერბაიჯანელს. აღსანიშნავია, რომ ახალგაზრდა დედების მნიშვნელოვანი ნაწილი რეგისტრირებულ ქორწინებაში არ იმყოფებოდა. ახლა ისიც აუცილებლად უნდა აღინიშნოს, რომ 1990 წელს, ოფიციალური მონაცემებით, 15 წლამდე ასაკის მხოლოდ ერთმა ქალმა გაიკეთა აბორტი, ხოლო 2012 წელს — 19-მა. 15-19 წლის ასაკის ქალებში აბორტი გაიკეთა, შესაბამისად, 787-მა და 1955 ქალმა. ზემოთ მოტანილი სტატისტიკურ-დემოგრაფიული მონაცემების ანალიზი, კერძოდ, სტუდენტი გოგონების სქესობრივი ცხოვრების, მათ მიერ გაკეთებული აბორტების რაოდენობის, ნაადრევ ასაკში გაჩენილი ბავშვების რიცხოვნობის შესახებ, ცხადად მიუთითებს, რომ უკანასკნელ წლებში საკმაოდ სწრაფად იზრდებოდა ნაადრევ ასაკში გაკეთებული აბორტების რიცხვი. ის, რომ ოფიციალური მონაცემებით 2000-2012 წლებში 15 წლამდე ასაკის ქალების მიერ გაკეთებული აბორტები ერთიდან 19 აბორტამდე გაიზარდა, ოდნავადაც არ ასახავს სინამდვილეს. ადრეულ ასაკში გაკეთებული აბორტების რაოდენობა გაცილებით მეტია, რაც თანამედროვე პირობებში აბორტის გა-

კეთებისთვის მოსაფიქრებელი გონივრული დროის აუცილებლობაზე მიუთითებს. ჩვენ მიერ ჩატარებული სოციოლოგიურ-დემოგრაფიული კვლევის შედეგს თუ მივიღებთ მხედველობაში, რომლის თანახმად 328 სტუდენტიდან 43 ქვეა სქესობრივ ცხოვრებას და აქედან 15 წლამდე აბორტი 4-მა, ხოლო 18 წლამდე 7 სტუდენტმა ქალმა გაიკეთა და ამ მონაცემებს სტუდენტთა მთელ რაოდენობაზე გავარცხლებთ, მეტად საფაღლო სურათს მივიღებთ. კერძოდ, 15 წლისა და ნაკლებ ასაკში აბორტი გაკეთებული აქვს 790 სტუდენტს, ხოლო 18 წლისა და ნაკლებ ასაკში — 1382 სტუდენტს. ეს იმასაც ნიშნავს, რომ ყოველწლიურად ამ ასაკობრივ ჯგუფებში შესაბამისად 160 და 280 აბორტი კეთდება. აღსანიშნავია, რომ ეს მონაცემები ახალგაზრდა ქალების მხოლოდ სტუდენტთა კატეგორიას ეხება.

ნაადრევ ასაკში დაორსულებული ქალებისა და მათი მშობლების დიდი უმრავლესობა ანგარიშს უწევს ადათს, ჩვეულებებს, ცხოვრების წესს და აბორტი სარიცხო პირობებში, არალეგალურად, მაგრამ სამაგიეროდ დაფარულად, გახმაურების გარეშე კეთდება. ისმება კითხვა, თუ რა ვქნათ ასეთ შემთხვევაში — ახალგაზრდა ქალებს მივცეთ საჭირო მოსაფიქრებელი დრო მშობლებთან, ბავშვის მამასთან მოსათათბირებლად, მაღალკვალიფიციური სპეციალისტებისაგან ინსტრუქტაჟის მისაღებად, თუ ბავშვების ჭკუაზე ვიაროთ? ხომ ცნობილია, რომ განსაკუთრებით პირველი აბორტის შემთხვევაში ხშირად ქალს შეიძლება საერთოდ აღარ ეყოლოს ბავშვი და, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, მას ერთმევა დედობის უფლება, ხანდაზმულ ასაკში შვილების მიერ მასზე ზრუნვის უფლება. მოხუცებულობაში შეიძლება მას ჭიქა წლის მიმტანიც არაეინ ეყოლოს. მართალია, ჩვენი კანონმდებლობით საბოლოოდ ქალის უფლება არ იზღუდება ამ ასაკში, მაგრამ ისიც შესაძლებელია, რომ მან გონივრულ მოსაფიქრებელ ვადაში უარი თქვას ამ უფლების გამოყენებაზე დედობის უფლების სასარგებლოდ. ნუ დაგვაფიწყდება ისიც, რომ ხშირად ახალგაზრდა ქალები შიშის, სირცხვილის თუ სხვა გარემოებათა გამო ისე იკეთებენ აბორტს, რომ ამის შესახებ არაეინ, ბავშვის მამამაც კი არაფერი იცის. ისინი ხშირად მიმართავენ აბორტმახერებს, არასერთიფიცირებულ ექიმს, არალეგალურად. ამიტომ პარლამენტში მომზადებული კანონპროექტი ითვალისწინებს სახელმწიფო მონიტორინგის არსებითად გაძლიერებას აბორტისწინა კონსულტაციის სერვისებზე, რათა ქალებმა არ მიმართონ არაპროფესიონალების დახმარებას სამედიცინო დაწესებულების გარეშე. მთავარი მაინც ის არის, რომ ახალგაზრდობის პრობლემები, რომლებიც უკანასკნელ

ხანს მნიშვნელოვნად გამწვავდა, მეცნიერულად უნდა შევისწავლოთ, დაესაზოთ შესაბამისი ღონისძიებები მათ მოსაგვარებლად, არ უნდა დაეტოვოთ ახალგაზრდობა ჩვენი ტელევიზიისა და პრესის მეტად იაფფასიანი, არაფრისმომცემი, ხშირად ამორალური, უზნეო გადაცემებისა და პუბლიკაციების ამარა, ახალგაზრდობის აღზრდის საკითხები თვითდინებაზე არ უნდა მივუშვათ.

დასავლეთის არასამთავრობო ორგანიზაციები, ოღონდაც აბორტის გასაკეთებლად მოსაფიქრებელი ვადის შემოკლების მნიშვნელობა დაასაბუთონ და იმასაც კი აღნიშნავენ, რომ აბორტის ჩატარების წინ დასაფიქრებელი პერიოდის შემოღება, ან მისი პერიოდის გაზანგრიძობა შედეგად მოიტანს აბორტების გაკეთებას ორსულობის უფრო გვიან ვადაზე და ამდენად გააძნელებს პროცედურასო. გაუგებარია, რატომ ჰგონიათ ჩვენს ოპონენტებს, რომ უკლებლივ ყველა მაინცდამაინც მეთორმეტე კვირის ბოლო დღეებს დაუცდის საკონსულტაციოდ. ასეც რომ იყოს, ამით არსებითად არაფერი შეიცვლება.

უკანასკნელ წლებში აბორტთან დაკავშირებით მეტად მწვავე პრობლემა წარმოიშვა. კერძოდ, აბორტს ხშირად იკეთებენ იმ შემთხვევაში, თუ მუცლადმყოფი ნაყოფი არის ქალი და უნდათ ვაჟი ჰყავდეთ ამდენად, ჩვენ ვძალადობთ ქალზე და სიცოცხლეს ვსაბოთ მხოლოდ ერთადერთი მიზეზით, არ გვინდა გოგონას დაბადება, რაც საშინელებაა.

მუცლადმყოფი ნაყოფის სქესის გამო აბორტის გაკეთება დემოგრაფების, მედიკოსების, სოციოლოგებისა და სხვა მათი მონათესავე მეცნიერებების ყურადღების ცენტრშია მოქცეული, რადგან ზელოვნურად სქესთა თანაფარდობის რეგულირებას მეტად უარყოფითი შედეგები მოჰყვება საზოგადოების განვითარებაში — შემცირდება შობადობა, საპატარძლოები, გაიზრდება პროსტიტუცია, საზოგადოება გახდება აგრესიული და სხვ. ბევრმა ქვეყანამ სწორედ ამის გამო აკრძალა ორსულობის აღრეულ ეტაპზე მუცლადმყოფი ნაყოფის ტესტირება მისი სქესის დასადგენად, მაგრამ სასურველი შედეგი ვერ მიიღეს, ასეთი ტესტები უკანონოდ კეთდება და ქალები ხშირად მიმართავენ აბორტს, თუ მათ უნდათ ეყოლოთ გოგონა და არა ვაჟი.⁴

საერთოდ, ყოველ 100 გოგონაზე 103-105 ვაჟი იბადება. ეს არის კანონზომიერება, რომელიც საქართველოში აღნიშნული მიზეზის გამო დაირღვა. 1995 წლიდან, რაც ექოსკოპიით შესაძლებელი გახდა სქესის დადგენა, საქართველოში 100 გოგონაზე 110-111 ვაჟი იბადება. ასეთი ვითარება გამოიწვია ვაჟის კულტის გავრცელებამ. რამდენიმე წლის წინათ ჩვენ მიერ თბილისის ქორწინების სასახლეში

⁴ Народонаселение мира 2000 г. Фонд ООН в области Народонаселения, с. 12.

ჩატარებულმა გამოკვლევამ გვიჩვენა, რომ ახალდაქორწინებულთა 80 პროცენტს სურდა სამი შვილიდან ორი ვაჟი და ერთი გოგონა ყოფილიყო, ხოლო 6 პროცენტს სურდა სამივე ვაჟი. ვაჟის კულტი გავრცელებულია ჩინეთში, კორეაში, ჩვენს მეზობელ სომხეთსა და აზერბაიჯანში, მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში. აშშ-შიც კი, რომლის მოსახლეობის უმრავლესობას არ სურს გაიგოს მომავალი შვილის სქესი, სოციოლოგიური გამოკვლევის დროს გამოკითხულთა 39 პროცენტმა აღიარა, რომ უნდა პირველი შვილი ვაჟი იყოს.⁵

სელექციური აბორტის შედეგად შემცირდა გოგონების რაოდენობა, რამაც გაზარდა ვაჟების და ქალების თანაფარდობა — უხეში გაანგარიშებით, 1995 წლის შემდეგ, საქართველოში ზემოთ აღნიშნული მიზეზის გამო, სულ ცოტა 25 ათასი ქალით ნაკლები დაიბადა, ე.ი. 25 000 აბორტი გაკეთდა მხოლოდ იმის გამო, რომ არ სურდათ გოგონას დაბადება. ვფიქრობთ, ზემოთ აღნიშნული მსჯელობის შემდეგ ეჭვის ადგილი აღარ რჩება იმისათვის, რომ აბორტის გაკეთების დროს საჭიროა ქალს მიეცეს მოსაფიქრებლად ხუთი დღე, თუნდაც ჩვენთან ჩამოყალიბებული სქესთა თანაფარდობის თავისებურების გათვალისწინების გამო. ქალმა უნდა მიიღოს სრული და ამომწურავი ინსტრუქტაჟი სპეციალისტებისგან, მას უნდა ჰქონდეს მოსაფიქრებლად გონივრული დრო, უნდა შეეძლოს კარგად გაანალიზოს თუ რაოდენ უმიძიდება ცოდვა, როდესაც სიცოცხლეს სპობს მხოლოდ იმიტომ, რომ მუცლადმყოფი ნაყოფი გოგონაა და რაოდენ სახიფათოა საზოგადოებისთვის ბუნების მიერ ნაბოძებ სქესთა თანაფარდობის ხელოვნურად შეცვლა, რათა ეს მანკიერი შეხედულება ერთხელ და სამუდამოდ მოისპოს საზოგადოების ცნობიერებაში.

დასკვნის სახით, თუ ზემოთ აღნიშნულს შევაჯამებთ, შეიძლება ითქვას, რომ ქალისთვის მინიჭებული აბორტის გაკეთების უფლების განხორციელების პროცესში სხვა წონადი უფლებებიც წარმოიშობა, რომელთა დაბალანსების მიზნით აუცილებლად მიგვაჩნია ლოდინის ანუ მოსაფიქრებელი პერიოდის 5 დღემდე გაზრდა. მთავარი მაინც ის არის, რომ ჩასახული ბავშვის სიცოცხლის უფლება დაფიცვით და რაც შეიძლება მეტი ბავშვის სიცოცხლე გადავარჩინოთ. ეს მით უფრო არსებითია, რომ ქვეყანა დემოგრაფიული კატასტროფის პირას იმყოფება; ამასთან, ჩვენი სტატიის სათაურად მოტანილი შექსპირის გამოთქმასაც მოვიშველიებთ, „მშვენიერებას უნდა ღარჩეს მემკვიდრეობა“, რადგან ამ დიდი მოაზროვნის თანახმად, „შთამომავლობის გამრავლებით მიწა მშვენიდება.“

⁵ В. Медков. Демография, М., 2009, с. 168-169.